

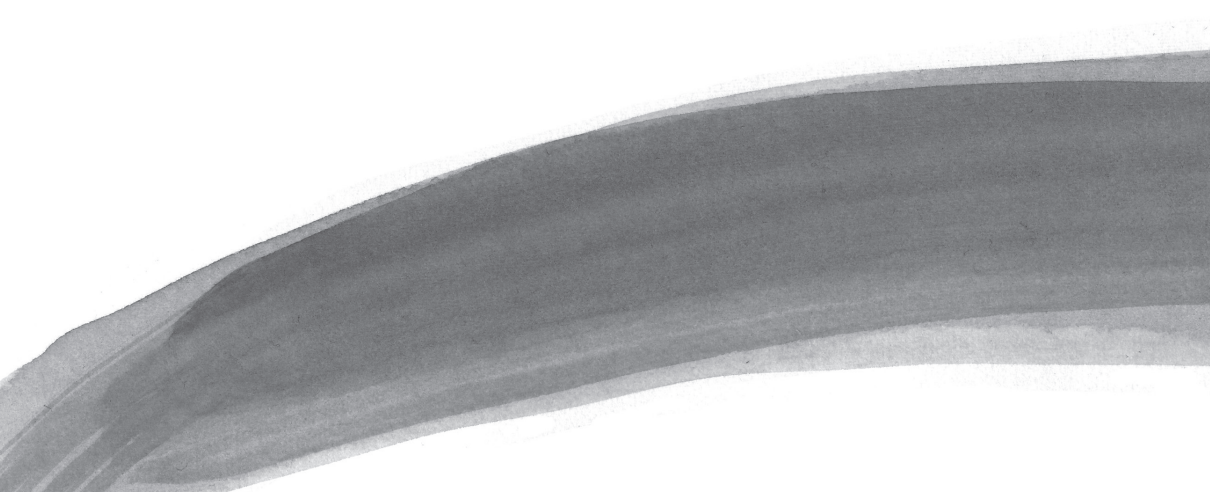
Feri Lainšček

VELECIRKUS ARGO

Dragi bralec, odprl si mojo knjigo in skupaj sva na začetku čudovitega potovanja. Radoveden si in vznemirjen, saj slutiš, da je pred tabo neobičajna dogodivščina. Na trnih sem tudi sam, saj sem prepričan, da je branje edinstveno doživetje in da nikoli ni mogoče predvideti, kako se bo končalo. Verjamem namreč, da se knjiga z vsakim branjem na novo rodi in je zato zmeraj malo drugačna. Zagotovo ni na svetu dveh bralcev, ki bi si to, kar opisujem, predstavljala povsem enako. To pa pomeni, da je branje magično dejanje, ob katerem lahko celo soustvarjamo. Še posebej to velja za knjigo, ki jo držiš v rokah, saj razen cirkusa, ki res potuje naokoli in si si ga morda že kdaj ogledal, ni v njej ničesar, kar bi na tem svetu obstajalo na tak način, da bi se dalo videti z odprtimi očmi.

No, zdaj si se morda celo nasmehnil.

Seveda te ne nagovarjam, da bi bral z zaprtimi očmi, saj vem, da to ni mogoče. Rad bi ti le namignil, da boš tokrat ob prebiranju potreboval skoraj toliko domišljije, kot sem je imel sam, ko sem pisal. In bolj ko bo tvoja domišljija razgibana, zanimivejši bodo postajali navidezni

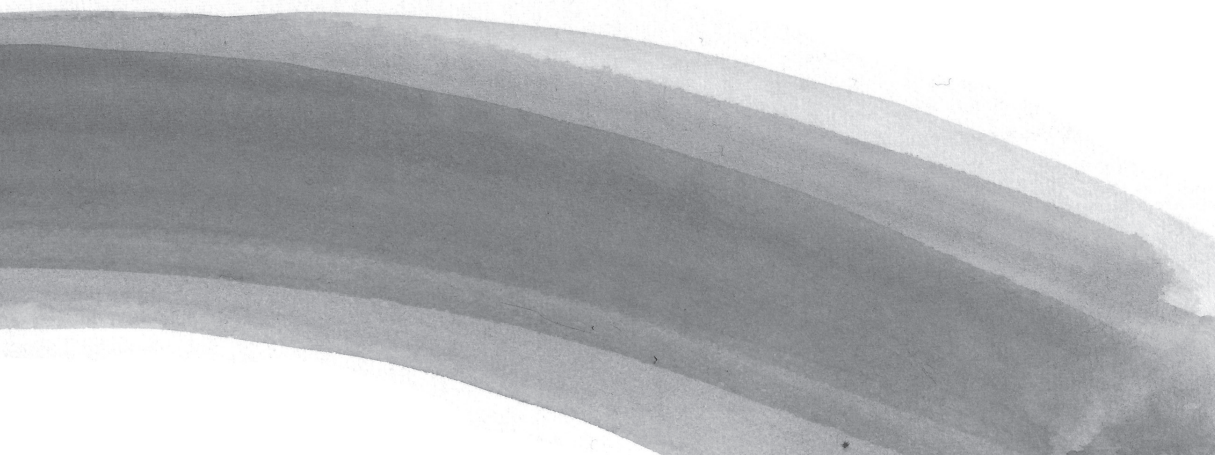

svetovi, v katere se tokrat z literarnimi junaki odpravljáš. Ne da bi se morda tega sploh zavedal, boš skupaj z njimi prestopil mejo oprijemljive resničnosti. Znašel se boš v fantazijski zgodbi, v kateri je vse mogoče in ni možno ničesar predvideti. Pa vendar boš kmalu ugotovil, da v njej prav tako veljajo določena pravila in vladajo zakonitosti. Čakajo nas torej mnoge preizkušnje, v katerih se bo treba znajti in se prav odločiti.

Tudi vzporedni svetovi so, tako kot ta naš ljubi svet, nenehno v negotovosti. Povsod je že od nekdaj vse na velikanski tehtnici, ki je le redko v ravnovesju. Na eni strani je zlo, ki nas želi povleči navzdol in uničiti, na drugi strani pa dobro, ki vse to spet izravna in nas dvigne v novo upanje. Da lahko ta tehtnica zares deluje, je na strani dobrega nujna čudežna metafizična utež, ki jo z eno besedo imenujem ljubezen. Prepričan sem, da nam edina lahko zares pomaga, zato so vse moje knjige pravzaprav hvalnice ljubezni.

Želim ti, da bi tudi to knjigo bral tako, kot je bila napisana – torej z ljubeznijo.

Pisatelj

1. POGLAVJE,

v katerem je velecircus Argo spet moral v častni krog

Ko se je tretje jutro karavana velecircusa Argo končno le spet za daljši čas ustavila, je intendant Markuš na števcu prebral, da so prepotovali natanko devetsto devetindevetdeset kilometrov. To lepo, tako rekoč pravljичno število staremu cirkuškemu direktorju Albertu Bertiju Drugemu nikakor ni bilo po volji. Podvihal si je svoje skrbno negovane brke in se sumničavo ozrl po travniku za Javnimi skladišči, kjer naj bi velecircus razprostrl svoj živopisni šotor. Nato pa je ves nejevoljen ukazal prvemu šoferju, naj povede cirkuško kolono še na en krog po mestu.

Utrujeni popotniki so seveda glasno pogodrnjali in padla je marsikatera ogorčena kletev, toda dolga karavana tovornjakov se je kljub vsemu znova odpravila po mestnih ulicah. Začenjal se je njen častni krog, ki je na hipe povsem ohromil promet in spričo katerega se je tudi brez plakatov razvedelo, da je znameniti cirkus končno prispel.

»A se spleča uporabiti oči?« se je Gela Gela pretegnila na svojem ležalniku in pocukala Tulsija, ki se je vse do pasu nagibal skozi odprto avtomobilsko okno.

»Ali smo v Mehiki ali na Madžarskem ali v Bangladešu?« se je ozrl deček, ki mu je piš povsem skuštral temne kodre, tako da je bila njegova glava še najbolj podobna solati.

»Prava reč!« je zazehala Gela Gela, ki jo je prav jezilo, da se je predramila, še preden so čisto zares prispeli. »Le kaj pa imajo Mehika, Madžarska in Bangladeš skupnega?«

»Pa saj zato – ker nimajo!« se je namrdnil Tulsi. »Če smo v Mehiki, mi je žal, da nismo na Madžarskem ali v Bangladešu. Če smo na Madžarskem, mi je žal, da nismo v Mehiki ali v Bangladešu. In če smo

v Bangladešu, mi je žal, da nismo v Mehiki ali na Madžarskem. Kajti kjerkoli bi že bili, bi mi bilo zagotovo lepše kakor tule.«

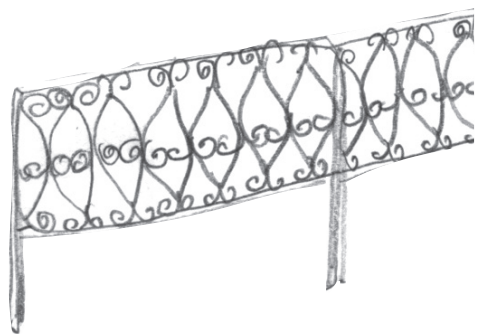
Zdaj se je deklica le dvignila in pokukala skozi okno. Mestna ulica, najverjetneje prav glavna, ki je polagoma drsela mimo, se ji ni zdela v ničemer posebna. Nešteto takih je že videla med neštetimi potovanji velecircusa Argo – in nemalo še bolj klavrnih. »Zdaj pač razumem, zakaj imaš geografijo zmeraj cvek!« je zbadla prijatelja, ki je že spet visel skozi okno in stegoval roko, da bi čakajočemu možakarju na prehodu sklatil klobuk z glave.

»Geografijo imam cvek, ker je svet v resnici čisto drugačen, kot piše v zemljepisnih knjigah!« se je zadrhl, ko je za las zgrešil namernikovo pokrivalo. »Zato pa imaš seveda lahko ti, ki med potovanji zmeraj spiš, petico.«

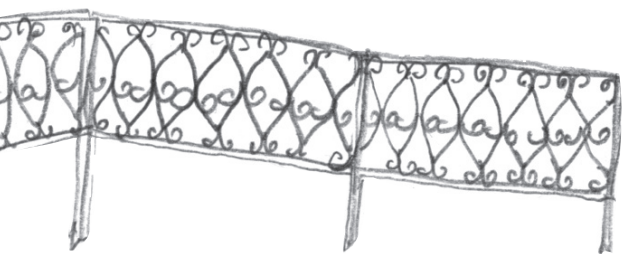
Gela Gela je stopila k oknu na nasprotni strani in je bila raje tiho. S Tulsijem se pač ni imelo smisla prerekati. Čeprav si je sleherno neznatnost razlagal po svoje in seveda povsem narobe, je želel imeti zmeraj prav. In se je za ta svoj prav tudi tepel, če je bilo treba. Bo pač že še kaj izvedela o mestu, v katerem bodo najverjetneje ostali čez poletje. Lahko pa si ga bo tudi do n drobности ogledala, kajti začenjale so se počitnice in vsaj nekaj časa ji zagotovo ne bo treba tratiti časa v šoli.

Končno se je potem karavana le spet ustavila na travniku za Javnimi skladišči. Intendant Markuš je na števcu prebral, da so potovali natanko tisoč enajst kilometrov, in cirkuški direktor Albert Berti Drugi je bil zadovoljen. Kar pa je seveda pomenilo, da so delavci lahko začeli raztovarjati cirkuško šaro in postavljati šotor. To vsekakor ni bil majhen posel, in le če je šlo vse kot po maslu, so lahko upali, da bodo končali v rekordnih dvaintridesetih urah.

A v velecircusu Argo po navadi sploh ni šlo vse po maslu.

Ali so se uprli sloni, brez katerih šotorskih pilotov in nosilcev sploh ni bilo mogoče dvigniti, ali je med potjo v kletke pobegnila kaka zverina ali pa je intendant Markuš pomešal načrte in so sredi dela ugotovili, da se cirkuški park spreminja v labirint, ki mu ne najdeš ne vhoda in ne izhoda.

2. POGLAVJE,

ki nikakor ni naklonjeno brezdelju

Gela Gela je zvelkla svoj ležalnik iz avtomobila in ga postavila v senco edinega dreveščka ob robu travnika. Prav mar ji je bilo, res, za ves vrvež na delovišču. Začenjale so se namreč počitnice, ki jih je dočakala s peticami, in za nagrado ji je mama obljubila, da ji to poletje ne bo treba nastopati z njo v cirkuški areni.

Njena edina skrb je bila torej odslej le opica Banfi.

Živalci so namreč v kletki popuščali živci in je pri priči dobila izpuščaje, ki jih je cirkuški zdravnik Lazar imenoval alergija-banfija in opici kot edino zdravilo predpisal prostost. Na prostem pa je Banfi seveda potrebovala varuško. Čeprav je bila le leto mlajša od Gele Gele, je bila ta afna še zmeraj otrok. Razen tega pa je bila tako zakrknjena kleptomanka, da bi zagotovo kradla še sama sebi, če bi bilo to mogoče.

Tulsija je seveda jezilo, da je Gela Gela že spet v ležalniku. Sprva je celo pogledoval vstran in lazil po svoje. A kaj, ko si nikakor ni našel prave družbe. Če se je razgovoril z delavci, so ga kaj hitro poprosili,

naj pomaga kje pridržati ali privzdigniti. Če se je pognal za dečki – Belim, Maksom in Damekom –, so si bili že ob prvem nesporazumu v laseh. Stara dva pa sta ga tudi le nadirala, kakor da bi jima bil odveč. Zato je naposled le spet priokolišil do ležalnika.

»No, afna – kaj ne boš pozdravila tega prevzvišenega obiska?« je Gela Gela pomežiknila opici. Banfi se je še tisti hip vzpela in obliznila prišleka po enem, nato pa še po drugem licu.

»Fuj! Zoprni pa taka!« se je je otrešel Tulsi in se brisal z obema rokavoma. »Pol lepše bi mi bilo na svetu, če ne bi bilo te prismojene opice. Pa še spet pol lepše, moram reči, če se ne bi vsi ti ljudje tu razvili iz opice.«

»Še najlepše pa seveda ...« se je posmejala Gela Gela, »če se ne bi tudi sam razvil iz opice.«

»Saj se tudi zares nisem!« se je zresnil deček. »To vem skoraj zagotovo. Že zdavnaj mi je moja pokojna babica prišepnila, da so bili naši predniki astronauti. Astronauti pa, to vendar veš, živijo v vesolju.«

»Ojoj!« jo je zdaj kar dvignilo. »To bi pa pač že lahko vedel, da v času naših dedov še ni bilo astronautov. In da ti je babica govorila kvečjemu legendo o Argonavtih, po kateri je dobil cirkus navsezadnje tudi ime.«

»O!« je kar potemnel Tulsi. »Cirkus je pač dobil ime po argo juhi. To pa zato, ker vse življenje žremo samo te preklete instant juhe.«

»No, lepa reč!« bi ga najraje kar mahnila. »Zdaj pa še to. Pa kako da ne more v tvojo možgansko skorjo, da takrat, ko je dobil cirkus ime, še ni bilo instant juh?« je kar poletela iz ležalnika in nameravala stran. A je skorajda butnila v cirkuškega direktorja, ki je na lepem kar zrasel tam in si z velikanskim svilenim robcem otiral potno plešo.

»Aga-aga,« je zazevala opica in se zapodila pod ležalnik. Starec je bil edini v cirkusu, ki ji je zares nagnal strah v kosti. To pa najverjetneje zato, ker jo je dan za dnem priganjal pod cirkuške žaromete, kamor se afni niti slučajno ni ljubilo.

A tokrat se Albert Berti Drugi za čuda ni oziral za njo, temveč si je škileč ogledoval zdaj Gelo Gelo, zdaj Tulsija, pa tako spet in spet.

Nato pa je naposled prikimavajoč zmignil in skrbno zložil preznojeni robec. V en mah sta nekako začutila, da tak njegov mim ne pomeni dobrega, in sta se vsa na trnih spogledala. A kar je bilo staremu v glavi, to ju bo neizprosno doletelo, toliko sta že vedela – zato pač nista niti skušala pobegniti.

»Hm, ja!« je spet zmignil starec. »Kako naj bi vama mladcema človek to pojasnil, da bi resnično razumela? A tako je, kot je, in takole moram reči – slabo, slabo nam gre,« ju je povsem od blizu pogledoval v oči. »Zato pač vedita, da je Garam Abdel Garam naše zadnje upanje. Le to njegovo čaranje – ta res svetovna atrakcija – nam lahko znova napolni šotor in s tem, hm, ja, seveda blagajno ...«

»Garam Abdel Garam?« je vprašala Gela Gela. »Čarovnik?«

»Čarovnik – in, bogme da, več kot čarovnik,« je prikimal direktor. »Veliki mag pravzaprav, ki ga zagotovo še nikoli ni bilo v nobenem cirkusu,« je še prikimal. »Naravnost iz daljnih skritih vzhodnih dežel, ki jih morda ni niti na zemljevidih, je nocoj prišel k nam, zdaj pa že tudi terja, da mu pripeljem nova pomočnika ...«

»Pomočnika?« sta se v en glas zgrozila Gela Gela in Tuli.

»Pomočnika,« je prikimal Albert Berti Drugi. »Gospodiča in gospodično, ki nista dopolnila dvanajst let,« je prav proseče pogledoval zdaj enega, pa zdaj drugega. »In koga naj torej v tej neizmerni stiski prosim pomoči, če ne prav vaju, ki sta tu edina taka?«

3. POGLAVJE,

*v katerem spoznamo vodnika med deželama,
nič pa še ne vemo o njegovi vreči*

Garam Abdel Garam se je naselil v prikolici, ki so jo morali na njegovo željo povsem izprazniti. Zaradi te praznine se je zdel še manjši, kot je bil v resnici. Pa čeprav tudi sicer ni bil večji od Tulsija in se njegovo šibko telesce nikakor ni skladalo z njegovim starčevskim obrazom. Vsa njegova prtljaga, in morda tudi imetje, sta bili velika platnena vreča in sodčkasta posoda, ki je bila najverjetneje boben.

Takoj ko je cirkuški direktor zrinil Gelo Gelo in Tulsija v ta njegov čudni bivak, je možicelj spet sedel na tla in ju, naslonjen na vrečo, dolgo meril od nog do glave. Nato pa je pomignil Albertu Bertiju Drugemu, naj pristopi, in mu skorajda v uho zašepetal: »Vzamem ju, ker vem, da nimaš drugih dveh. A to ti moram že vnaprej povedati, s tem, ko si mi dal njiju, si že tudi izbral in določil naš program. Zato, prosim te, se zmeraj spomni tega, ko morda s prikazanim ne boš zadovoljen.«

Stari cirkuški direktor se je počohal po bradi in videti je bilo, da ni prav nič razumel. A tujcu ni prišlo niti na misel, da bi mu še pojasnjeval. Zopet je zrl le v njiju in vmes direktorju le nekajkrat pokazal z roko, naj gre in jih pusti same. Direktor se je še nekaj časa ves negotov in zmeden prestopal, nato pa mu res ni preostalo drugega, kot da se je izmuznil iz prikolice.

Še tisti hip je Garam Abdel Garam povlekel svojo veliko vrečo med kolena in jo razvezal. Nato pa je, ne da bi vzel kaj iz nje, rekel: »Dobro si zdaj zapomnita, kar vama pravim. V tem žaklju je vse, kar potrebujem za največji čudež vseh čudežev, tisto, za kar vaju bom prosil, pa je v vajinih mislih. Kakor bom jaz sam odvezoval in zavezoval to vrečo

po svoji presoji, tako bosta tudi vidva sama odvezovala in zavezovala vrečo vajinih misli. In to naj bo naš skriti dogovor, ki naj ga nikdar nihče izmed nas ne prekrši.«

Gela Gela in Tulsi sta se spogledala in si prebrala v očeh, da, tako kot prej direktor, tudi sama prav nič ne razumeta.

»Niste vendar pričakovali, da nama je zdaj že kar vse jasno,« je po dolgem premolku rekla Gela Gela.

»Seveda nisem,« se je prvič nasmehnil Garam Abdel Garam. »Rekel sem le, da si to dobro zapomnita. To pa zato, da bi se lahko zmeraj pravi čas spomnila. In nič se ne bojta – preden se bo začelo zares, vama bom to še neštetokrat položil na srce.«

»Rekli so nama vendar, da ste čarovnik, ne pa filozof!« se je naposled zganil tudi Tulsi.

»Nisem ne čarovnik in ne modrijan,« ga je ošinil možicelj. »Ampak sem Garam Abdel Garam.«

»To je vendar ime, ne pa tudi poklic,« se je začudila Gela Gela.

»Garam pomeni dežela,« se je nasmehnil tujec. »Abdel pomeni človek. Garam Abdel Garam lahko torej pomeni le: človek med dvema deželama. In prav to, če že želita, da vama povem z vajinimi besedami, je moj poklic: sem vodnik med deželama. Nekdo, ki vaju lahko prav varno pelje iz tega sveta v naš drugi svet – in nič manj varno seveda tudi nazaj.«

»Huh!« je zdaj pihnil Tulsi. »Tole pa, moram reči, postaja zanimivo!«

»Zanimivo, a še zmeraj nič kaj prida razumljivo!« je pripomnila Gela Gela. »Ves čas sem vendar mislila, da bomo nastopali v cirkusu.«

»Seveda, da, v cirkusu,« je vstal Vodnik med deželama. »Toda v resnici ne bomo nastopali mi, temveč bomo množici le predočili vajine druge svetove,« ju je prijel za roki. »Zato, pravim, je lepota ali celo čudežnost naših programov odvisna povsem od vaju. Kajti večje ko je vajino notranje bogastvo, več ga bo tudi videti. Poleg tega pa vama bom postopoma omogočil najvznemirljivejše sprehode, kar jih je

kdaj doživel človek. Kajti ti, Gela Gela, boš lahko tekala po notranjih svetovih svojega prijatelja Tulsija. In ti, Tulsi, boš lahko občudoval neskončne duhovne poljane svoje prijateljice Gele Gele.«

4. POGLAVJE,

ki bo še tako nejevernim zagotovo zaprlo usta

Ko so natanko po devetintridesetih urah cirkuški delavci le dvignili šotor, je Garam Abdel Garam prvič povedel Gelo Gelo in Tulsija v areno. Glas o tujčevem nedoumljivem in bržkone tudi neverjetnem programu je seveda segel v sleherno uho in vsi člani volecirkusa Argo so si želeli ogledati to prvo vajo. Toda čudodelec je potem direktorju zaukazal, da morajo vsi radovedneži, vključno z njim, zapustiti prizorišče.

In nazadnje so res ostali povsem sami.

Šele takrat je Garam Abdel Garam spustil z ramena svojo velikan-sko vrečo in previdno odložil posodo, ki je bila najverjetneje boben. Nato pa je prijel dečka in deklico za roki in ju molče povedel v krogu.

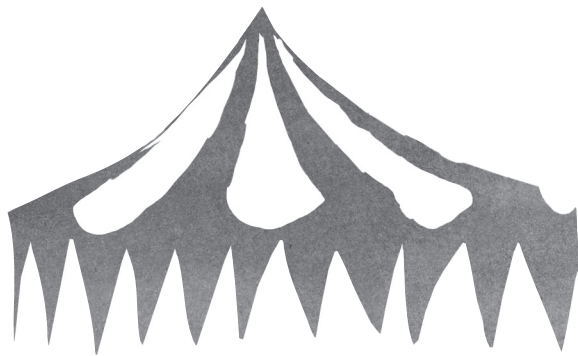
»Lagala bi, če ne bi priznala, da me je tudi malce strah,« je čez čas zašepetala Gela Gela.

»Česa le?« se ji je posmejal Tulsi. »Saj gotovo veš že na pamet tisto o vreči svojih misli, ki jo je treba zmeraj pravočasno zavezati.«

»Lepo je, da sta si tako različna,« ju je tedaj zaustavil Vodnik med deželama. »Kajti prav v tej posebnosti vajinih duhov bo ves čar in mik vajinih nastopov,« jima je vsakemu posebej pomežiknil, nato pa se je vrnil k vreči in jo odvezal.

V njej je bilo le velikansko črno platno, ki ga je razgrnil skorajda čez vso areno, potem ga je v sredi dvignil in obesil na verigo, da je nastal nekakšen šilast šotor. A še preden sta si prav ogledala to gromozansko tkanje, ki ni bilo ne žamet niti svila, sta morala po vseh štirih zlesti podenj in prav na sredi sesti na tla.

»Ali je zdaj tam zares povsem tema?« je vprašal čudežnikov glas na drugi strani.

»Tema kot v rogu,« je pritrdil Tulsi.

»Ali morda še bolj,« je preganjala tesnobne občutke Gela Gela.

»Potem je pač že vse v najlepšem redu,« se je smejal Garam Abdel Garam. »Ne preostane vama torej drugega, kot da me dobro poslušata,« je dejal glasneje. »Čez čas se bodo oglasili moji bobni in slišal se bo moj glas, ki bo spremenjen in čuden. Le če bosta vsemu temu res tenko prisluhnila, bosta morda lahko čez čas videla tudi skozi platno.«

»Skozi to platno da bi videla?« se je čudila Gela Gela.

»Prav skozi platno,« je odgovarjal čudežnik. »Toda videla bosta seveda lahko le tisto, kar si bosta zares srčno zaželela.«

»In če si zaželim, da bi tam videl sebe?« se je domislil Tulsi.

»Potem boš pač videl sebe,« je odgovarjalo na oni strani. »Toda pri tem vendarle malce pazi, kakšnega sebe si boš zamislil in kaj boš počel v tej svoji želji, kajti le vse to, kar boš med nastopi videl ti, bo videla tudi spoštovana publika.«

»Taka je torej ta reč?!« se je vznemirila Gela Gela.

»Prav in povsem neverjetno,« je pobrcal Tulsi. Nato pa se je dotipal povsem k njenemu ušesu in ji šepnil: »Vse bolj se mi zdi, veš, da nas ta stric pošteno vleče.«

Takrat pa se je tudi že oglasil boben. In zaslišal se je čudežnikov glas, ki je bi res povsem drugačen. Še najbolj je bil morda podoben zavijanju lačne mačke. Gela Gela in Tulsi sta se nehote stisnila drug k drugemu in prisluhnila. Besede, ki jih je izgovarjal tujec, so bile povsem nerazumljive. Na hip so se zdele kot žebrajoča molitev, potem

so bili spet le zavijajoči zlogi. In vse to se je ponavljalo – ponavljalo prav do onemoglosti.

Tedaj je Gela Gela v temi zagledala gorjačo.

»Glej, glej!« je vzkliknila. »Vidim gorjačo. Pa čeprav sploh nisem pomislila nanjo.«

»Ko pa sem vendar jaz pomislil nanjo,« je šepnil Tulsi. »Zaželel sem si jo, da bi ga lahko z njo kresnil po betici, naj se vendar že neha dreti,« je še pristavil in tisti hip sta že oba videla, kako gorjača pleše Garamu Abdelu Garamu po glavi.

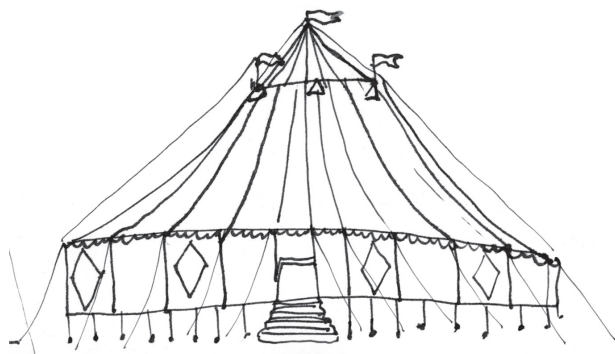
»Nikar, prosim!« je vzkliknila Gela Gela in si zaželela, da starca le ne bi preveč bolelo. In tisti hip sta na njegovi glavi že oba videla čelado.

»Neverjetno, res!« sta vzkliknila v en glas.

»Neverjetno, da!« je odgovoril čudežnikov glas, zdaj že spet iz teme. »A zdaj mi pač že verjemita, da je to, o čemer sem vama pravil, res mogoče.«

5. POGLAVJE

ali povpraševanje po živih sanjah

Naslednjega dne je velecirкус Argo tudi že prvič dvignil zastore za obiskovalce. Za mlada pomočnika čudežnika iz vzhodnih dežel, ki jih najverjetneje niti ni na zemljevidih, je bil to brez dvoma prav poseben dan. Čeprav sta, kot večina cirkuških otrok, doslej nadvse sovražila dneve, ko je bilo treba nastopiti, sta zdaj komajda pričakala svoj nastop. Nič manj pa niso bili radovedni tudi drugi člani cirkuša z direktorjem Albertom Bertijem Drugim na čelu. Na tihem so namreč dvomili, ali bo nova točka resnično navdušila in pritegnila obiskovalce.

Garam Abdel Garam se je ves čas le smehljaj in ju tik pred nastopom znova opomnil, naj le nikar ne pozabita na zavezovanje vreče, ko se jima bo zdelo, da je mera polna.

Gela Gela in Tulsi sta se v novih oblekicah, ki jima jih je čez noč sešil cirkuški krojač Adamič, na hitro poklonila obiskovalcem, nato pa sta se skobacala pod črno plahto. In že se je oglasil boben.

Sprva je bilo pod šotorskim krilom temno in tihotno, nato pa so zažgoleli črički in pred očmi osuplih gledalcev se je prav iz nič razcvetela pomladna poljana, kot si jo je zamislila Gela Gela. Bil je to res pravcati raj iz zgodnjega cvetja. Nato je sredi travnika polagoma vsem na očeh zrasla tanka visoka breza in se zanihala v vetru.

Toda – joj!

Tedaj je prav po sredi poljane primeketala koza, ki si jo je zamislil Tulsi, in začela muliti in mendrati same najlepše cvetove.

»To pa ni pošteno!« je vzkliknila Gela Gela in začela na vse pretege tuhtati, kako le bi pregnala Tulsijevo kozo. Naposled se ni domislila drugega, kot da si je zaželela pastirja. In res – že je ta pastirček z zakrivljeno palico prisopihal iz teme in začel udrihati po nič hudega sluteči kozi.

»Tako torej!« se je prav razhudil Tulsi. Koza se je spremenila v prav srditega bika, ki je zaril s kopiti in zašilil z rogovi za nebogljenim in plašnim pastirjem. Toda tudi ta njegov strah je bil le kratkotrajen, kajti pri priči je prikorakal toreador, ki si ga je zaželela Gela Gela, in z velikansko rdečo ruto pomahal bikcu pred gobcem. Potem sta se nekaj časa prav pošteno dajala, dokler ni ostro rogovje bikoborcu snelo hlač z riti ...

»Tako se pa ne grem več!« je Gela Gela sunila pod plahto Tulsija z laktom, vsa cvetna poljana z brezo in toreadorjem vred pa je pri priči izginila.

Bikec, ki je ostal sam v temi, se je ves začuden ozrl naokoli in je bil ves poklapan. Nato pa se je tam vsem na očeh polagoma spremenil v osla.

Med publiko se je izvil vzdih nepopisnega začudenja, nato pa se je razlegel aplavz, kakršnega pod šotorskimi platni volecirkusa Argo še ni bilo slišati.

Gela Gela in Tulsi, ki ju je to odobravanje povsem prevzelo, sta si zaželela še novih svetov, toda čudežnikovi bobni so že neizprosno utihnili. Platno nad njunima glavama pa se je polagoma dvignilo, tako da jima ni preostalo drugega, kot da se priklonita in umakneta s prizorišča. Za zaveso so ju pričakali nešteti stiski rok, cirkuški direktor Albert Berti Drugi pa ju je celo obsul s poljubi, tako da sta si še dolgo po tem otirala njegovo slinavost.

Glas o čudežnih svetovih pod plahtami volecirkusa Argo je v naslednjih dneh z neverjetno naglico obšel mesto. Že naslednji predstavi sta bili v hipu razprodani, nato pa so se začeli mladi in stari pred blagajnami prav puliti za rezervacije. Novinarji, ki ob tako neobičajnem povpraševanju za vstopnicami seveda niso mogli ostati ob strani, so kmalu objavili posebno novico. Mnogi obiskovalci, ki so si enkrat ogledali te žive sanje, so želeli v cirkus znova in znova. Vedeli so namreč, da bodo med slehernim nastopom uzrli nekaj povsem novega, dotlej še zagotovo nevidenega.